

Nieuwe
rubriek!
Binnengluren

Is Windesheim te wit? 6

Rondweg campus
in zicht 20

Student Mika wil nu
anderen helpen 22

‘Hij vertrouwt mij
en ik hem’ 10

Vijf studenten over hun
vrijwilligerswerk als maatje.

HUMAN

*‘Heel voorzichtig
begonnen de medewerkers
van het programma
aan elkaar te zitten’*

Özcan Akyol

Bubbel

Sinds een aantal weken, eigenlijk vanaf het moment dat de term ‘de Britse mutant’ viel, moeten alle medewerkers van een interviewprogramma dat ik presenteer zich preventief laten testen, zowel bij de lokale GGD, een etmaal van tevoren, als op de dag van de opnames. Ik weet niet of jullie weleens zijn getest, maar het is écht verschrikkelijk. Alsof iemand met een wattenstaaf in je hersenen pulkt. Mijn hoofd voelt altijd gekneusd na afloop. Daarom bedacht ik een tactiek: ik moest de tester, vaak een student die het als bijbaantje doet, op een of andere manier psychologisch bewerken.

‘Ik hoop wel dat jij kundig bent,’ zei ik de laatste keer. ‘Hoe bedoelt u?’ vroeg hij vanonder zijn mondkapje. ‘Je collega bleef maar duwen en duwen, alsof hij het niet goed kon.’ ‘Het is zo voorbij, meneer, als u zich maar ontspant.’ Hij prepareerde zijn staafje en noteerde wat persoonlijke gegevens op papier. ‘Wil je een foto van mijn kinderen zien?’ Ik weet ook niet waarom ik dat aan hem voorstelde; misschien zou hij milder worden als hij begreep dat ik twee kinderen heb. ‘Heel lief’ ‘Weet je, je mag die hele telefoon wel hebben, als je maar rustig aandoet met het staafje.’ ‘Het is zo voorbij. Echt’

We gingen, een paar minuten later, bijna draaien, zoals dat in jargon heet. Niemand had corona. Plotseling wandelde onze redacteur tegen een cameraman op. Ze stonden tegen elkaar, vanwege het gebrek aan vierkante meters in de studio. Een grote shock. ‘Wacht eens even,’ riep ik. ‘Als we allemaal twee keer negatief zijn getest, en verder met niemand in aanraking kwamen, dan mogen we nu toch gewoon aan elkaar zitten en zo?’ Ik zag hoe de corpulente geluidsman naar de bloedmooie productie-assistente loenste. ‘In principe klopt dat wel,’ zei de tester, terwijl hij de studio verliet. ‘Jullie zijn een bubbel.’ Heel voorzichtig begonnen de medewerkers van het programma aan elkaar te zitten. Alsof buitenaarde wezens elkaar in die ruimte hadden ontmoet en wilden voelen van welke substantie die ander was gemaakt.

Ik zat op mijn stoel en zag hoe iedereen elkaar begon te omhelzen, een tikkeltje onwennig en vaak veel te lang. Er werd hard gelachen. Dat was niet uit plezier maar eerder door de treurigheid van de situatie. En tegelijkertijd was er opluchting; we wisten waarvoor we het allemaal deden. Nu moesten we het nog eventjes volhouden. Ik hoop dat het jullie ook lukt.

‘Ik weet hoeveel eenzaamheid er is onder kwetsbare mensen’ 10

Verpleegkundestudent Iris Hofsink doet
vrijwilligerswerk voor Hart Voor Zwolle

Warm Welkom Windesheim 6

Studenten verlangen meer diversiteit voor de klas.

Leren van corona 26

Alie Weerman en Sui Lin Goei over de impact
van corona op hun onderzoek.

De rondweg komt eraan 20

Nog even wachten en we kunnen met de auto
een rondje campus doen. En dit kunstwerk
gaat dan weg.

Mensen

Özcan Akyol **2**

Eelco Boss **9**

Michelle van der Molen **15**

Tattoo: ‘Doornen’ **19**

Buitenkant: ‘Mijn moeder liep altijd
strak in het pak’ **25**

En verder

Boreas traint via videoverbinding **4**

Stemming: Hoe denk jij
over online feestjes? **14**

Hoe corona toetsen veranderde **16**

Binnengluren: ‘Trots op
mijn boekenkast’ **29**

Online: ‘Welzijn belangrijk voor
functioneren’, weggegooid jaar voor
Het Paard, student Jaron
lijsttrekker jongerenpartij. **28**

Hoe hou je de binding en contacten tussen verenigingsleden in stand als je vanwege corona niet naar de kroeg kunt en nauwelijks mag samenkomen? De Zwolse roeivereniging Boreas heeft daar het volgende op gevonden: om de week koken enkele studenten een lekkere maaltijd (in verschillende keukens) die vervolgens bij de leden wordt thuisgebracht. Oud-bestuurslid Mara Feick, onlangs afgestudeerd aan de opleiding PMT, gaf op donderdag 25 februari aansluitend een uur conditie- en krachttraining (zie foto). Via een videoverbinding, zodat leden zich toch gezamenlijk in het zweet konden werken.

tekst: Wouter van Emst
foto: Herman Engbers

'We moeten iedereen ervan overtuigen dat diversiteit érg belangrijk is'

Het valt niet te ontkennen: Windesheim Zwolle is een 'witte' school. En dat heeft nadelen. Vijf studenten schreven hierover een advies in opdracht van het College van Bestuur, getiteld Warm Welkom Windesheim.

'Een van de eerste gastlessen kregen we van Collegelid Inge Grimm. Zij vertelde ons met welke problemen Windesheim op het gebied van diversiteit worstelt. Toen we met zijn vijven aan de slag gingen met een onderzoeksproject, hebben we haar benaderd met de vraag of we voor het College van Bestuur onderzoek konden doen.' Aldus hrm-student Hellen Bonhof. Samen met vier andere studenten van de minor 'professioneel omgaan met diversiteit' (Fardowsa Abdi, Yoëll Doll, Loïs van Spijkeren en Ali-Imran Ugurlu) kreeg ze van Inge Grimm de opdracht een analyse te maken en te adviseren 'wat Windesheim kan doen op het gebied van diversiteit en hoe er uitgestraald kan worden dat iedere student welkom is.'

Christelijk

Ze komen van de opleidingen hrm, rechten en bedrijfskunde, en in eerste instantie, om te weten te komen wat er zoal over dat onderwerp werd gedacht, interviewde ieder van hen studenten uit zijn eigen opleiding. Later kwamen ze ook nog in contact met studenten van global change management. Bonhof: 'eerst gewoon om te sparren maar uiteindelijk hebben we die ook onze vragen voorgelegd en konden we die in het onderzoek meenemen.' Bonhof ontdekte dat haar collega-studenten er geen problemen me hadden om dat 'witte' karakter van Windesheim ter discussie te stellen. 'Iedereen had zich altijd thuis gevoeld op Windesheim, maar ze begrepen wel wat het belang hiervan was.' Overigens kent ze wel studenten die het allemaal maar onzin vinden, 'maar die heb ik voor het onderzoek niet gesproken. Tja, die staan er niet voor open – en dat zijn juist de studenten die er iets over zouden moeten leren.'

Studenten ervaren dat 'witte' karakter niet direct als een probleem. Bonhof: 'Dat komt natuurlijk door de geografische omgeving, daar doe je niets aan. Wat wij dan ook zagen is dat het niet als een probleem wordt ervaren maar dat het studenten wél opvalt. Een van de studenten GCM bijvoorbeeld had eerder in Flevoland gestudeerd, en die merkte op: "Ik heb eigenlijk bijna geen witte vrienden. Dan voelt Windesheim Zwolle toch een beetje raar."'

Een goede stap richting inclusiviteit, zo merken de vijf op, was in

ieder geval het schrappen van de aanduiding "christelijk" uit de naam van de hogeschool. 'We merkten dat dat een drempel was; dat er studenten waren die daardoor twijfelden of Windesheim wel bij ze zou passen. Homoseksuele jongeren bijvoorbeeld, vroegen zich af of ze op Windesheim wel welkom zouden zijn.' Het uiteindelijke adviesrapport 'Warm Welkom Windesheim' adviseert verschillende interventies om de situatie te verbeteren, zoals het stimuleren van dialoog, en van de diversiteit binnen het personeelsbestand. Daarnaast krijgt het College nóg drie adviezen mee. Bonhof: 'We stellen bijvoorbeeld voor om docenten uit te wisselen. De docenten in Zwollen zijn bijna allemaal "wit", in Almere is dat beeld diverser. We zijn dezelfde hogeschool, met dezelfde vakken, dus dan moet het toch mogelijk zijn om leraren uit Almere in Zwolle leste laten geven, en andersom. Trouwens, online is dat nóg makkelijker. Volgens ons zou dat voor alle opleidingen verstandig zijn.'

Taalgebruik

'Daarnaast pleiten we voor het organiseren van gesprekken tussen docenten en studenten. Docenten zouden hun studiedagen voor een deel kunnen gebruiken om gesprekken aan te gaan met studenten. Niet elkaar zware vragen gaan stellen, gewoon heel informeel een gesprek over je afkomst, je opvoeding, je overtuigingen. Om elkaar beter te leren kennen.'

Een heel concreet advies is het uitdelen aan docenten van het boekje Words Matter van het Nationaal Museum van Wereldculturen. Een korte gids voor 'goed en 'slecht' taalgebruik. Volgens Bonhof komt het voor dat docenten, ook al is het onbewust, dingen zeggen die door studenten als onaangenaam worden ervaren: 'En de drempel om daar wat van te zeggen is natuurlijk hoog. De meeste studenten denken dan: ach, laat maar, boeien... maar we spraken een bedrijfskundestudent met een Turkse achtergrond, en een van zijn docenten maakte nogal eens een opmerking over zijn afkomst. Voor hem was dat een van de redenen om met de studie te stoppen.' Bonhof hoopt dat dergelijke incidenten niet stevast worden ge-

Ellen Bonhof: 'Docenten kunnen onbewust onaangename dingen zeggen'

negeerd. 'De SLB'er is hierbij heel belangrijk. Die kan signalen van studenten oppikken en een gesprek aangaan met een docent. Maar de drempel is hoog. Die moet weg. Ik denk dat het ook belangrijk is dat andere studenten, die niet direct het mikpunt zijn maar zoiets meemaken, daar óók over durven te beginnen.' Maar denkt ze dat zulke incidenten ooit echt tot het verleden zullen behoren? 'De Doelstelling van de minor is dat deze over een paar jaar niet meer nodig zal zijn omdat professioneel omgaan met diversiteit dan gewoon onderdeel uitmaakt van elke opleiding. Maar ja, dat is de ideale wereld. Ik denk dat het mooi is als we iedereen ervan kunnen overtuigen dat dit heel erg belangrijk is. Misschien geldt dat meer voor een opleiding als hrm dan bijvoorbeeld ict, maar ook dáár zou het onderwerp regelmatig terug moeten komen.'

‘Studenten willen meer diversiteit’

Corporate recruiter Erik van den Berg is sinds kort ook twee dagen in de week HR adviseur op het gebied van inclusie en diversiteit. Hij heeft genoeg te doen.

Je hebt inmiddels je eerste adviezen uitgebracht.

Wat kunnen we verwachten?

‘We gaan in eerste instantie voor kleine interventies met een grote impact. Een voorbeeld is het experiment ‘zo objectief mogelijk werven en selecteren’ waarbij sollicitanten geen brief meer schrijven maar antwoord geven op vragen die door de sollicitatiecommissie zijn bedacht. Via een beoordelingsformulier worden de antwoorden op de vragen beoordeeld waardoor het CV, dat juist voor vooroordelen en bias kan zorgen, veel meer een bijlage wordt.’

Hoe presenteert Windesheim zichzelf als werkgever?

Onze website straalt op dit moment meer diversiteit uit dan vroeger.

Maar de echte uitdaging is om te kijken hoe we nieuwe medewerkers kunnen behouden. Want goede mensen binnenhalen is lastig; ze binnen houden is zo mogelijk nog lastiger. Het maakt nogal een verschil of een team uitstraalt ‘zo doen wij dat hier nu eenmaal ’ of ‘we zijn benieuwd met welke expertise en eigenschappen je ons team komt versterken.’ Dat laatste is al vaak het geval – maar niet altijd.’

Heeft die ‘diverse’ uitstraling enig effect?

‘Wil je het aanbod aan sollicitanten écht diverser maken, dan moet je actief je netwerk veranderen. In Almere doet team recruitment op dit moment zijn best om de pool van kandidaten veel diverser te maken. Ze zoeken aansluiting bij andere, nieuwe platforms. En dat werkt; we zien nu al dat het aanbod veel diverser wordt.’

De wetgeving staat ondertussen ook niet stil...

‘Dat klopt. Ons experiment met werving en selectie wordt door de actualiteit ingehaald want inmiddels ligt er het wetsvoorstel ‘toezicht gelijke kansen bij werving en selectie’ klaar in de Tweede Kamer. Ons experiment sluit daar gelukkig goed op aan.’

En de studenten vragen er ook om...

‘Studenten geven steeds vaker aan dat ze meer diversiteit “voor de klas” willen zien. Dit geluid horen we zowel op onze locatie in Almere als in Zwolle. Onderzoek toont ook aan dat de aanwezigheid van docenten waarmee studenten zich kunnen identificeren, het studiesucces vergroot.’

Hoe staat het met de diversiteit binnen de organisatie?

‘De man-vrouw verhouding is een goede graadmeter om te kijken hoe je er als organisatie op het gebied van inclusie en diversiteit voorstaat. Anders gezegd: als je ziet dat die verhouding hartstikke scheef is, dan geldt dat ongetwijfeld ook voor de andere verhoudingen en heb je al veel te doen om dát te corrigeren. Binnen Windesheim is die man-vrouw verhouding redelijk fiftyfifty. Maar wat ik interessant vind is de verhouding aan de top. Daar zie je dat die verhouding in de domeinen redelijk tot goed is, maar dat die verhouding in de top van de diensten scheef is.

En Erik, eigenlijk mag je dat niet meer zo stellen, man óf vrouw...

‘Haha! Het is natuurlijk achterhaald om het alleen over man en vrouw te hebben; er zijn meer smaken. Ik kom nog te vaak invullijstjes tegen waarin je moet aangeven of je man of vrouw bent. Dat moet, wat mij betreft, echt anders.’

Tekst: **Marcel Hulspas**

Foto's: **Herman Engbers**

Illustratie: **Judy Ballast**

Eelco Boss

Schaamte

Voordat ik als docent begon op Windesheim werkte ik in de jeugdhulpverlening. Als gezinsvoogd moest ik in opdracht van de kinderrechter problemen in gezinnen proberen ‘op te lossen’ door geschikte hulpverlening in te roepen. De meest treurige en uitzichtloze kinderlevens kruisten mijn pad: kinderen die uit pure armoede met z’n drieën op een kale matras moesten slapen, slachtoffers van meisjesbesnijdenis, een meisje van 15 die in de straatprostitutie zat en heel veel kinderen die blootstonden aan heel veel geweld: seksueel, fysiek en psychisch.

Ik ontdekte al snel dat voor de hulp die ik nodig achtte in die gezinnen bijna altijd wel wachtlijsten waren. Alsof je in de fase waarin je als mens het snelst en ingrijpendst ontwikkelt, alle tijd hebt om op adequate hulp te wachten. Domweg omdat de overheid daar onvoldoende geld voor over had, want dat was toen (en nu nog steeds) het probleem. Ik maakte me daar druk over, schreef brieven aan Kamerleden en ministers. Na vier jaar stopte ik. Aan het kinderleed was ik inmiddels professioneel ‘gewend’ geraakt, aan het zieke jeugdzorgsysteem echter niet. De les die ik leerde was dat we in Nederland de toekomst van de jeugd totaal niet serieus nemen.

En dat doen we nog steeds niet, dacht ik toen ik de plannen zag van onze minister van onderwijs om het coronaleed in het onderwijs te verzachten, voor de studenten betekent dit concreet 50 procent korting op het collegegeld. Dat komt neer op een ruime duizend euro. De studieleningen blijven gewoon doorlopen, de bijbanenmarkt voor studenten is ingestort, het onderwijs is brak geweest afgelopen jaar, om van de toetsing nog maar te zwijgen. Een schande is het. Wie dragen straks de lasten van de coronaschulden die het kabinet nu maakt? Naar wie wordt de klimaatrekening, de woningnood en de onzekere en flexibele arbeidsmarkt doorgeschoven? Niet naar mij in ieder geval. Ik heb de afgelopen jaren meer geld verdiend met de waardeinstijging van mijn huis dan mijn salaris op Windesheim en in coronajaar 2020 heeft mijn bescheiden amateur-aandelenportefeuille een rendement van 15 procent gehaald. Ik schaam me.

‘De rekeningen, de woningnood, het is straks allemaal voor de studenten’

‘Zij zijn ook een maatje voor mij’

Ruben Oude Nijhuis, eerstejaars social work, loopt stage bij zorgorganisatie RIBW. Daarvoor is hij een maatje voor twee psychisch kwetsbare mensen.

“Elke vrijdag ben ik eerst een paar uur bij de ene cliënt, en dan bij de andere. De ene is ongeveer zo oud als ik en heeft autisme. We kletsen veel, maar zijn ook weleens door Zwolle gefietst. Hij vindt de Tweede Wereldoorlog erg interessant, net als ik. We fietsten langs alle plekken waar in de oorlog iets gebeurd is en daar maakten we foto’s van.

Mijn andere maatje is ouder dan ik en heeft autisme en trauma’s. We kijken veel muziek-video’s op YouTube, vooral van concerten waar hij vroeger is geweest. Maar we kletsen ook. Over het leven, over zijn therapie.

Ik vind het fijn om het lichtpuntje van hun dag te zijn. Het is niet altijd makkelijk om optimistisch te blijven, vooral niet tijdens corona. Zo voelen mijn cliënten zich wel eens eenzaam. Maar als ik langskom, bloeien ze weer op. Dat zie ik dan aan de glimlach op hun gezicht. Dat is de reden dat ik dit doe.

In het begin was het wat formeel. Ik ging er natuurlijk heen omdat het moest voor stage. Maar nu hebben we een vriendschap. Ik zou ze ook geen cliënt meer noemen, omdat ik met ze praat als hoe ik met vrienden praat. Het ene maatje zei: ‘Als er iets met jou zou gebeuren, dan zou ik daar echt mee zitten. Er zit een deel van jou in mijn hart.’ Dat vind ik mooi om te horen. En voor mij voelt dat ook zo. Ik weet zeker dat ik na deze stage bij ze blijf langskomen. Ik ben niet alleen een maatje voor hen, maar zij ook voor mij.”

‘Fijn om het lichtpuntje van hun dag te zijn’

Sommige kwetsbare of eenzame mensen kunnen wel wat hulp gebruiken, zeker in coronatijd. Daarom zijn deze vijf studenten iemands maatje.

‘Hij zit altijd al in een soort lockdown’

Ruud Kamp, eerstejaars social work, is een maatje voor twee jongens van 15 met psychische problemen.

“De ene jongen heeft autisme en woont op een woongroep. Met hem gaat het best goed, maar zijn autisme is lastig. Hij raakt bijvoorbeeld in de war als plannen wijzigen. Ik ga een paar uur per week naar hem toe. Vaak gaan we wandelen, maar we praten dan niet per se over zijn autisme. Het gaat over zijn school, familie of de toekomst. Hij redt zich prima, maar het is belangrijk dat hij soms iemand ziet van buiten zijn woongroep.

Mijn andere maatje zit anders in elkaar. Hij heeft PTSS, autisme en een chromosoom-afwijking. Hij zit altijd thuis. Eigenlijk zit hij altijd al in een soort lockdown, dus het is fijn dat hij eens iemand anders ziet dan

zijn moeder of broer. Samen doen we leuke dingen. Meestal bouwen we aan zijn eigen carnavalswagen. Hij is gek van carnaval; daar leeft hij voor. Dat carnaval nu twee jaar niet doorgaat vindt hij moeilijk, maar het bouwen van de wagen betekent nog steeds alles voor hem.

Als ik langskom, kan hij chillen. Hij hoeft even nergens aan te denken en wordt rustig in zijn hoofd. ‘Maat,’ ‘ouwe,’ zo noemt hij me altijd. Hij vertrouwt me, en ik hem. Soms appt zijn moeder dat hij een slechte dag heeft, maar zodra ik binnenkom gaat het weer prima. Mijn maatjes hebben een heel ander leven dan ik. Dat vind ik interessant, ik kan er veel van leren. Later wil ik ook met jongeren werken, dus dit is een goede oefening. Ik vind dat de jeugd heel belangrijk is. Voor mijn gevoel zijn de jongens waar ik kom, vergeten door de samenleving. Ik vind het mooi om ze juist aan te kijken en ze te zien.”

‘Wat nou als het je eigen opa of oma was?’

Vierdejaars verpleegkundestudent Iris Hofsink doet regelmatig klusjes voor kwetsbare mensen.

“Omdat ik verpleegkunde studeer, weet ik hoeveel eenzaamheid er is onder kwetsbare mensen. Ik vind het belangrijk dat studenten die hier niet zoveel mee te maken hebben, dit ook zien. Zoals accountancy-studenten die vooral achter hun computer zitten. Kwetsbare mensen worden snel vergeten. Maar ik denk vaak: wat nou als het je eigen opa of oma was? Of als jij zelf later niet veel meer zelf kunt doen? Dan is het fijn als er eens iemand langskomt.

Vanuit mijn studentenvereniging regelde ik vorig jaar dat studenten werden gekoppeld aan maatjes. Er kwamen toen van vrijwilligersorganisatie Hart voor Zwolle ook oproepjes voorbij voor losse klusjes. Dat ging ik zelf ook doen, en dat doe ik nog. Als ergens een klusje gedaan moet worden, verschijnt het in onze speciale groepsapp.

Toen er begin dit jaar een sneeuwstorm

was, brachten we bij meer dan honderd anderen eten langs. In de groepsapp kwamen meteen superveel aanmeldingen. Vooral nu studenten vanwege de coronaperiode minder te doen hebben, ben ik blij om te zien dat ze hun energie gebruiken voor deze kwetsbare mensen. Zo ging dat ook met Kerst, toen we maaltijden langsbrachten in een verpleeghuis. Eén van de anderen had die dag speciaal voor mij een brood

gebakken. Daar was ze misschien wel de hele dag mee bezig geweest. Alleen maar voor die paar minuten hulp die ik haar gaf. Dat wil ik anderen meegeven: het is voor jou een kleine moeite, maar voor een kwetsbaar persoon betekent je hulp heel veel. Het is maar een boodschapje, of een kast die je in elkaar zet, of een lamp die je ophangt. Deze mensen zijn je zo dankbaar.”

‘Ik heb tijd genoeg om iemand te helpen, dus waarom niet?’

Pas afgestudeerd accountancy-student Rick Uitdewilligen haalt regelmatig boodschappen voor een blinde man die slecht ter been is.

“Hij heeft veel last van zijn rechterbeen; hij kan er niet ver mee lopen. En sinds corona durft hij niet meer naar buiten, omdat hij bang is dat hij besmet raakt en in een nog slechtere situatie terechtkomt. Meestal ga ik om de week voor hem naar de supermarkt.

‘Ze krijgen hopelijk meer zelfvertrouwen’

Willem Wisselink, derdejaars social work, organiseert bijeenkomsten voor jongeren die op zoek zijn naar sociale contacten. Dat doet hij via jongerenorganisatie Impacter.

“De jongeren die op deze bijeenkomsten af komen, zijn tussen de 16 en 26 en leggen

Er zijn ook nog wat mensen van de kerk die hem tussendoor helpen. Als ik aankom, praat ik even bij met deze meneer. Over mijn studie, over hoe het met zijn been gaat, of we hebben discussies over de coronamaatregelen. Daarna noemt hij op wat hij nodig heeft en geeft hij me contant geld. Hij is gek op pannenkoeken, die haal ik vaak.

Ik heb tijd genoeg om iemand te helpen, dus waarom niet? Ik kan alles nog doen, ook tijdens corona kan ik gewoon naar buiten. Sommige mensen hebben het zwaarder dan ik; ik vind het nodig om zo iemand te helpen.’

niet makkelijk contact met anderen. Ze vinden het lastig om aansluiting te vinden bij een groep, op hun opleiding of bij een club. Dat kan zorgen voor eenzaamheid, al is dat niet zo bij al deze jongeren. Meestal willen ze gewoon andere mensen ontmoeten, of oefenen met hoe je dat doet.

Het project is pas net begonnen, maar tot nu toe stond vuur leren maken en boogschieten op het programma. Samen met een andere jongen regel ik alles van tevoren. Als het nodig is, helpt Impacter ook. Daarnaast doe ik zelf ook mee met de activiteit én ben ik ter plekke gespreksleider. Af en toe ga ik met de jongeren in gesprek. Soms hangt er een thema aan vast, zoals vriendschap of kwetsbaarheid. Maar ik kijk altijd waar ze zelf behoefte aan hebben. De bedoeling is dat het zo laagdrempelig mogelijk is.

Doordat de jongens en meiden met iets bezig zijn, hoeven ze niet constant met elkaar te praten. Dat haalt de druk eraf. Ze hoeven ook niet meteen vriendschappen op te bouwen. Het belangrijkste is dat ze weten dat ze niet alleen zijn. Hopelijk krijgen ze wat meer zelfvertrouwen om op andere mensen af te stappen.

Ik heb het gevoel dat het deze moeilijke tijd nog belangrijker is om iets voor de maatschappij te doen. Dat is het minste wat ik kan doen. Ik heb ook meer tijd, want veel dingen gaan niet door. Waar het kan, besteed ik mijn tijd daarom graag zinvol. En zelf heb ik er ook wat aan. Ik mag niet klagen hoor, ik heb leuke huisgenoten en goede vrienden. Maar in deze tijd zie je mensen toch een stuk minder. Vooral met groepen is het moeilijker. Doordat deze bijeenkomsten in de buitenlucht zijn, is er meer mogelijk. Dat vind ik fijn: nieuwe mensen ontmoeten en lekker buiten zijn.’

Tekst: **Silke Polhuijs**
Foto's: **Jasper van Overbeek**

Wil jij ook vrijwilligerswerk doen?
Dat kan in Zwolle via verschillende organisaties. Bijvoorbeeld Hart voor Zwolle, dat zich richt op maatjesprojecten. De stichting zag afgelopen jaar een toename van eenzaamheid. Voor meer info kijk op stichtinghartvoorzwolle.nl.

Of bij het project Impacter van Samen Zwolle. Gericht op jongeren tussen de 14 en 27 jaar die hun eigen passie en talenten willen ontdekken en inzetten door middel van vrijwilligerswerk. Kijk voor meer info op impacterzwolle.nl.

stemming

Hoe denk jij over online feestjes?

Feesten 'in real life' zit er wegens Corona voorlopig niet in. Zijn online studentenfeestjes een uitkomst?

"Mijn studentenvereniging, Vestuvalo, organiseert vaak online activiteiten. Laatst hadden we het online Winterfeest van de calo: een groot spektakel met een cameraploeg en goede DJ's. Maar het echte uitgaan valt niet te vervangen! Dan maak je even een praatje met iemand die je tegenkomt, op een online feestje doe je dat niet."

Demi Binnekamp (20)
derdejaars sportkunde

"Ik hielp mee met organiseren van het online Winterfeest van de calo, ik nam de Instagram over. Ik was nog nooit naar een online feest geweest, dit is wel heel anders dan in het echt. Je leert er niet echt mensen door kennen, omdat je in je eigen woonkamer zit. Een feestje in de stad kan het niet vervangen!"

Iris Laning (19)
derdejaars PMT

"Het winterkamp van de sportopleidingen kon door Corona niet doorgaan. Zo kwamen we op het idee van het online Winterfeest. Tijdens de avond was ik zelf zo druk met helpen achter de schermen, dat ik niet kon meekijken hoe het er op de livestream uitzag. Maar het was een heel leuk feest!"

Esmee Westerman (20)
vierdejaars sportkunde

"Ik ben op twee online feestjes van mijn voetbalteam geweest. Het is niet zo leuk als een 'normaal' feestje, maar in deze tijd moet je creatief zijn. Voor de klas organiseer ik een disco-bingo. Op de kaart staan liedjes in plaats van getallen. Het leek ons leuk, omdat we elkaar toch al zo weinig zien!"

Stef Bruggeman (18)
tweedejaars journalistiek

"De online feestjes die ik heb meegemaakt zijn voornamelijk met spelletjes. Bijvoorbeeld een quiz, bingo of 'wie ben ik'. Laatst heb ik de livestream gekeken van Vrienden van Amstel Live. Dat vond ik een heel geslaagd online feestje! Ik heb toen wel even een polonaise door de woonkamer gedaan!"

Vivian van de Veen (20)
tweedejaars journalistiek

tekst en foto's: **Sophie van der Velden**

Michelle van der Molen

Praatgraag

Mijn horoscoop heeft gesproken: 'Zwijgen is vandaag de beste optie'. Natuurlijk kan die zin op iedereen slaan. Of je nu een stier, waterman of tweeling bent. Maar toch voel ik mij aangesproken door het universum. Hebben ze daar boven misschien door dat ik mijn mond maar niet kan houden? De lockdown maakt die spraakwatervallen van mij alleen maar erger. Ik begin zelfs tegen mijn planten te praten.

Tijdens een sollicitatiegesprek loop ik flink te zweten. Via de webcam, dus ze ruiken er niks van. Solliciteren vind ik vreselijk, laat staan online. Hoe moet je dan laten zien dat je écht een mensenmens bent? Ah fijn, het gesprek ging tóch goed: ik werd aangenomen. Waarop ik eruit floepte dat dat fijn was, en dat ik ondertussen enorme zwoksels had gekregen. Of ze dat niet kon zien?

Er zit gewoon geen rem op bij mij. Eerst denken, dan doen? HA, nee hoor. Gewoon doen. Voordat ik überhaupt bij de ouders van mijn vriend was geweest, wisten ze al van mijn bestaan. Niet als 'vriendin van', maar als de studente die columns schreef over schaamhaar en piemels. Je kunt het gesprek vermijden, niemand die er over begint. Maar mijn woorden tijdens de eerste kennismaking waren geloof ik: 'Hoi, ik ben Michelle. Die van het schaamhaar. Hoe is het?'

'Er zit gewoon geen rem op bij mij'

Regelmatig check ik mijn mobiel, of ik niet toevallig mijn voicerecorder aan heb of word afgeluisterd door de Amerikaanse regering. Want dat zou pas problemen creëren. Door wie word ik straks nog serieus genomen, als ze mij hardop horen afvragen of IJsland dicht bij Antarctica ligt? Verder had ik gewoon een citoscore van 550, hoor. Vroeger.

Ik had mijzelf heel wat gênante situaties kunnen besparen, als ik die mond van mij eens flink zou aftapen én inderdaad zou zwijgen. Al is het maar voor een dag. Maar ook al wordt mijn sarcasme niet altijd direct begrepen, mijn gezicht wordt wel onthouden. Zonder duizend likes op Instagram, een bekende vlogger te zijn of ergens te veel mijn best voor te doen. Gewoon, door te zijn wie ik ben. Ik blijf voorlopig nog wel even praten.

Hoe corona toetsen veranderde

Corona maakte een einde aan alle traditionele, zeg maar vastgeroeste manieren om te toetsen. Rob Lamers, Sjano Rampersad en Peter van Helsdingen blikken terug.

‘We spelen allemaal dezelfde wedstrijd’

Rob Lamers is manager administratie onderwijs centrum bij de dienst bedrijfsvoering.

‘Elk domein heeft zijn eigen toetsorganisatie, die verantwoordelijk is voor het maken van de rooster: wanneer en waar welke toets plaatsvindt. Die toetsorganisaties maakten onderling afspraken over bijvoorbeeld zalen en surveillanten. We wisten dat het in juni/juli zou gaan knellen, dus vroegen we ons af: kunnen we dat efficiënter afstemmen? Daarom was het eerste wat we deden was de verschillende toetsorganisaties bij elkaar zetten in een Windesheim-brede “Toetscampus”, inclusief Almere.

Hoe verliep die eerste corona-toetsperiode?

‘Je zou misschien verwachten: chaotisch. Maar nee. Als er al sprake was van verwarring dan kwam dat door de onduidelijke regelgeving, en door discussies over vragen als: hoe lang blijft het virus leven op papier, hoeveel mensen mogen er op de campus lopen, wanneer moet je een mondkapje op. Maar niét als het gaat om de manier waarop we het probleem aanpakten. De toetsorganisaties werkten graag samen en ik durf te zeggen: de medewerkers waren buitengewoon professioneel. Het ging allemaal heel natuurlijk. Daarbij moet ik óók opmerken dat de opleidingen onwijs hun best hebben gedaan om alternatieve toetsvormen te bedenken. Op zulke momenten merk je dat Windesheim een kennisinstelling is, en wat onze core business is en dat de toetsen moesten gewoon doorgaan. Daar zette iedereen zich voor in.’

Waren er lessen geleerd voor periode 1, in september?

‘Om de drukte te spreiden hebben we de starttijden in tweeën geknipt, met een half uur tijdsverschil. Daarnaast konden we het aantal stoelen uitbreiden van 450, in juni,

naar 1100 in toetsperiode 1 en later toetsperiode 2. En om het aantal loopbewegingen te minimaliseren hebben we ook een centrale bodedienst opgezet.’

Er waren ook wel incidenten...

‘We hadden na de vakantie meer plekken maar er kwamen ook veel meer studenten. Dat leidde soms tot gedrang bij de ingangen van de zalen. Een speciaal ‘regulatieteam’ moest dat voorkomen. Maar ja, Windesheim is net de maatschappij en menselijk gedrag reguleren is buitengewoon ingewikkeld. Maar voor het over-, overgrote deel verliep alles volgens de regels, en ging alles goed. En ondertussen blijven we uiteraard oog houden voor hoe het eventueel beter kan.’

Daarna was het schrap zetten voor periode 2....

‘Die is veel drukker dan periode 1 en ik moet zeggen dat veel medewerkers na periode 1 toch buikpijn kregen bij de vraag: hoe gaan we dat straks doen? Daarom hebben we de toetsperiode ook verlengd van twee naar drie weken – gewoon om ‘lucht’ in de planningen te krijgen te krijgen.’

En wat vind je nu van studenten?

‘Je krijgt de surrealistische situatie dat studenten wekenlang thuis zitten, nauwelijks de deur uit gaan en geen student zien, en dan voor de toets massaal naar de campus komen. Voor veel studenten is dat buitengewoon ingewikkeld.’

De roostermakers hebben het zwaar gehad.

‘Het afgelopen jaar lag er ontzettend veel druk op de medewerkers. Normaal gaat dat met golven: soms is het druk, daarna vlakt

het weer af. Maar nu was de druk er constant. Ik durf wel te stellen dat de werkdruk alles bij elkaar té hoog is geweest. Ik vind dat we op Windesheim ook oog moeten hebben voor de mensen die verantwoordelijk zijn voor de achterliggende processen. (Het woord ‘ondersteunend’ gebruik ik liever niet, dat vind ik een vervelende term.) Natuurlijk hebben de docenten de afgelopen periode óók onder zware druk gestaan. Maar laat ik het zo zeggen: we spelen allemaal dezelfde wedstrijd, iedereen doet mee, en bij iedereen staat hetzelfde zweet op de rug.’

En de wedstrijd is nog niet afgelopen...

‘Nee. Net als in de derde week in periode 2 gaan we in periode 3 met verminderde capaciteit toetsen omdat we voorbereid willen zijn op de besmettelijke ‘Britse variant’ van het virus. Dat betekent niet met maximaal 160 studenten toetsen maar terug naar 80 studenten. Vanwege Goede Vrijdag en Tweede Paasdag, die in die periode vallen, gaan we ook nog twee extra dagen toetsen, op vrijdag 26 maart en maandag 12 april.’

Wat neem je mee, als straks alles voorbij is?

‘We denken na of we deze gecentraliseerde wijze van werken ook ‘post-corona’ zouden moeten voortzetten. Ik denk dat die gezamenlijkheid, die uniformering van afspraken, het alleen maar makkelijker maakt om deze complexe materie te beheersen. Uniformering maakt flexibel: je zou het niet denken maar het is toch écht zo. Maar dat is een proces dat echt post corona bekeken moet worden. Nu werken we hard om ervoor te zorgen dat zoveel mogelijk toetsen zo goed mogelijk georganiseerd kunnen worden. Het gaat om de student.’

‘Sommigen hielden zich expres niet aan de regels. Dat is jammer’

Sjano Rampersad is toetscoördinator van het digitaal en het schriftelijk toetscentrum Windesheim Flevoland.

‘De toetscampus was een hele verandering. Ik kende wel een aantal collega’s maar we hadden nooit eerder gezamenlijk opgetrokken in de toetsweken, en nooit eerder centrale afspraken gemaakt. Maar ik vind het heel positief dat we nu samen optrekken en dingen op dezelfde manier doen. Ik hoef sommige dingen nu niet meer in m’n eentje uit te zoeken.’

Hoe verliepen de afgelopen toetsperiodes?

‘We hebben in twee gebouwen toetsen afgenomen, De Landdrost en Het Baken. We hadden de studenten duidelijk uitgelegd waar ze moesten zijn en wanneer, en een filmpje gemaakt om te laten zien wat ze moesten doen. Het aantal toetsplekken was een stuk minder, we konden per toetsronde maar 50 studenten in het gebouw toelaten. Maar het was minder druk dankzij alternatieve toetsen, of omdat docenten besloten

hadden wat eerder of later te toetsen. Maar met name in Het Baken zijn er momenten geweest dat het druk werd rond de gymzalen en iedereen moeite had om zich aan de anderhalve meter te houden. En ja, sommigen hielden zich expres niet aan de regels, dat is dan lastig. Maar alles bij elkaar is het goed verlopen.’
‘Een groter probleem, niet zozeer in juni maar wel vanaf september, was het werven van surveillanten. Die zijn vaak ouder dan 65 en behoren dus tot de risicogroep. We hadden er daardoor minder, en sommigen zegden ook op het laatste moment af omdat ze zich zorgen maakten. Veel van hen zijn nog steeds niet opnieuw gestart, ze willen eerst gevaccineerd worden. De regel is twee surveillanten per lokaal. Maar soms moesten we het doen met één. We hebben toen voor de zekerheid contact opgenomen met de examencommissie, om te vragen of dat kon. Gelukkig was dat het geval. Maar de regel blijft: twee surveillanten.’

Houden studenten het vol?

‘We hoorden de afgelopen toetsperiode vaker dat studenten zich zorgen maken over surveillanten die te dichtbij komen, of over studenten die dicht langs je tafel langskomen. Men is wat sneller geïrriteerd dan vroeger, denk ik. En ook wat minder oplettend.’

Een extra applaus voor alle collega's

Peter van Helsdingen is manager bedrijfsvoering bij het domein bewegen & educatie

Het was 15 maart 2020 en de wereld was veranderd. In no time maakten we kennis met Microsoft Teams en werden we er ook nog eens snel handig in. En bijna net zo snel werden de fysieke ruimtes (klaslokalen en werkkamers) in capaciteit teruggebracht naar wat binnen de anderhalve-meter-wereld normaal zou gaan worden. Plots zagen we elkaar nauwelijks meer bij de coffee Corner of het kopieerapparaat. De korte gesprekjes op de gang verdwenen en

nieuwe collega's werden van harte welkom geheten in een nieuwe, digitale werkomgeving. Van een paar hoorde ik onlangs, dat ze nu alweer een aardig lange tijd binnen onze hogeschool werken, zonder ooit een student te hebben zien lopen... Hier en daar viel het werk stil, op andere plekken werd het drukker. Onderwijscollega's moesten samen met mijn collega's uit de bedrijfsvoering nog nooit gelegde puzzels oplossen om het onderwijs zoveel mogelijk doorgang te laten vinden. In tijden van crises, zo wordt wel eens gezegd, wordt het kaf snel van het koren gescheiden. Binnen het domein waar ik de eindverantwoordelijkheid voor de bedrijfsvoering draag, was samenwerken nog wel eens een uitdaging. De veelheid aan opleidingen, cultuurverschillen en diverse bedrijfsvoeringspraktijken maakten nu echter plaats voor een ongekende eendracht. Met soms lichte verbazing, maar vaker nog met veel bewondering, heb ik binnen mijn eigen domein kunnen zien hoe door contactpersonen uit alle onderwijsclubs, roosteraars en tentamenorganisaties de meest ingewikkelde roostervraagstukken werden getackeld. Ondanks het feit dat er vacatures ontstonden en teams opnieuw opgebouwd moesten worden, werd met begrip en geduld gezocht naar oplossingen voor problemen waar we nooit eerder mee te maken hadden gehad. Ook binnen de secretariaten werden de mouwen opgestroopt en kregen we het samen met onze onderwijscollega's bijna altijd voor elkaar om studenten hun onderwijs te bieden. In de klaslokalen, online en zelfs in personeelsruimtes en studielandschappen die met behulp van de afdeling huisvesting snel konden worden omgebouwd tot open leslokalen. De onderlinge samenwerking ging ook over de domeinen heen. De soms zeer verschillende tentamenorganisaties van de domeinen vonden elkaar in de Toetscampus, en zorgden er samen met het DTC voor dat zoveel mogelijk studenten hun tentamens konden doen. De landelijke versoepelingen rond de zomervakantie maakten het mogelijk om wat meer naar de hogeschool te kunnen komen. Maar eind september werd bepaald

dat medewerkers met ingang van 1 oktober alleen naar de campus in Zwolle mochten komen wanneer hun aanwezigheid op die dag écht vereist was. Zelf ben ik daarna met enige regelmaat wel naar Zwolle afgereisd. Zo was ik bode tijdens de eerste toetsperiode van dit studiejaar en ik bezoek met enige regelmaat mijn hardwerkende collega's. Tot hier lijkt het misschien alsof alles met enig gemak verliep: kaf, koren, luctor et emergo, een voor allen... Maar in de praktijk verliep het lang niet altijd zonder slag of stoot. Ondanks de vele desinfectiemogelijkheden, de corona-stewards en de vele protocollen die voor onderwijs en toetsen waren opgesteld, was het niet altijd makkelijk om anderhalve meter afstand te houden. Hier en daar leidde dat tot strubbelingen, aanpassingen van bijvoorbeeld looproutes en gedoe met mensen die geen mondkapjes wilden dragen. En bijna allemaal hadden we last van de hard schommelende balans tussen werk en privé en merkten we dat thuiswerken zowel een zegen als een vloek kon zijn. Collega's kregen te maken met kinderen die thuis moesten blijven. Veel vaker dan me lief was, kreeg ik te horen dat collega's zelf, of van heel nabij, te maken hadden gekregen met Corona, zorgtaken binnen het gezin of binnen hun familie moesten oppakken of afscheid moesten nemen van een naaste. Als ik terugdenk aan de eerste maanden van Corona, dan denk ik ook aan hoe er werd geapplaudisseerd voor alle helden in de ziekenhuizen en in de zorg. Nu, bijna een jaar later, denk ik dat er voor heel veel andere hardwerkende mensen nog geen handen op elkaar zijn gegaan. En dat ik dat graag – op anderhalve meter afstand – wél zou willen doen voor alle collega's die dagelijks hun best doen om onze hogeschool draaiende te houden, niemand uitgezonderd! We willen hoe dan ook zorgdragen voor de continuïteit van ons onderwijs. Met dat in gedachten kan het haast niet anders, dan dat we het wel vol zullen blijven houden. Ook al snakken we naar meer vrijheid en werken we ons een slag in de rondte.

tekst: **Marcel Hulspas**
foto's: **Herman Engbers**

tattoo Doornen

“Iedereen verandert: daar staat de tak met de zich ontpoppende vlinder voor. Ik was 19 toen ik voor deze studie naar Nederland kwam. Ik ben zo blij dat ik dat heb gedaan: ik ben zelfstandiger geworden. Maar ook opener en toleranter. In Bulgarije, waar ik vandaan kom, kunnen de mensen daar wat van leren. De roos, mijn andere tattoo, is een van de symbolen van Bulgarije. Ik voel me heel verbonden met mijn land. Er is veel mis daar: met de lonen, de overheid, de zorg. Maar Bulgarije heeft ook een prachtige cultuur en mooie bergen. Dat mis ik enorm.

Mariya Stoeva
Eerstejaars student
Global project and change management

tekst: **Silke Polhuijs**
foto: **Gerben Rink**

Rondweg om campus volgend jaar klaar

De bouwwerkzaamheden voor de rondweg, een eenrichtingsweg rondom de gehele Zwolse campus, gaan binnenkort van start. In de zomervakantie wordt gebouw H afgebroken om de nieuwe inrit voor de rondweg mogelijk te maken.

Als de rondweg klaar is zullen auto's vlakbij de afslag van de IJsselallee de inrit oprijden en bij Greijdanus de rondweg uitrijden. In september 2022 moet de rondweg klaar zijn. De meeste werkzaamheden gebeuren tijdens de zomervakanties van 2021 en 2022.

De voorbereidingen beginnen dit voorjaar, maar het meeste bouw- en sloopwerk gebeurt komende zomervakantie. Dan wordt aan de Burgemeester van Walsumlaan een duiker in de sloot geplaatst met een brug erover naar de nieuwe inrit. Vervolgens wordt gebouw H afgebroken. Achter de gebouwen E, F en G komen opstelplaatsen en slagbomen. De rondweg voert langs de parkeerplaatsen richting gebouw T en de parkings P1 en P3.

Doorstroming

Een complete rondweg om de campus staat al jaren op het verlanglijstje van Windesheim (zie afbeelding hierboven, uit het plan campusontwikkeling tot 2035). Bij de aanleg van gebouwen X en Z is al een groot deel aangelegd. Belangrijkste doel is de doorstroming van het verkeer te bevorderen en de verkeersveiligheid te verbeteren. In de huidige verkeersstromen ontstaan, vooral tijdens de ochtendspits, opstoppen en onveilige situaties: grote aantallen voetgangers, fietsers en auto's op weg op weg naar de campus, kruisen elkaar op de Burgemeester van Walsumlaan. Met name op de kruising met de Pilotenlaan en op de kruising vóór het entreegebouw gebeuren regelmatig verkeersincidenten en bijna-ongelukken.

Groen campushart

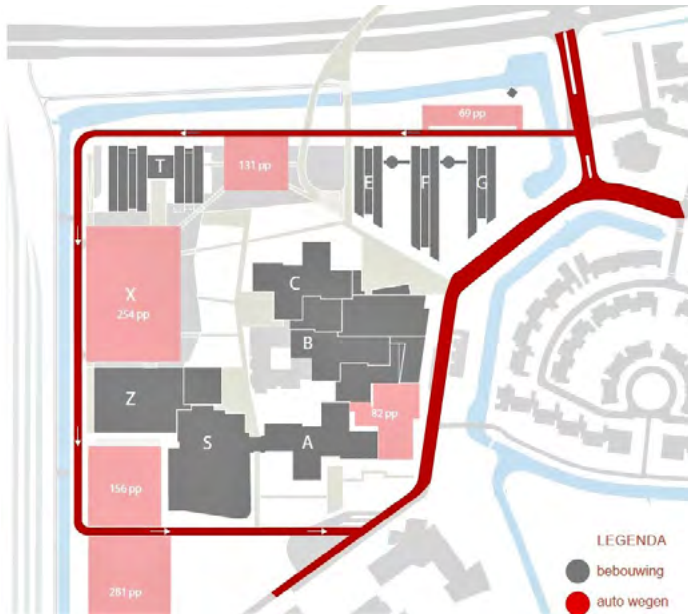
De oplossing voor de verkeersproblematiek is het scheiden van het (grootste deel van het) gemotoriseerde verkeer van het langzaam-verkeer, middels de rondweg. Alleen autoverkeer naar Greijdanus en naar de kleine parking P2 komt straks nog binnen langs het entreegebouw. Bijkomend voordeel van de rondweg is dat de huidige weg naar de parkeerplaatsen, die nu dwars dóór de campus loopt, plaats kan maken voor een langzaam-verkeersroute en een groen campushart.

Beste plek voor de nieuwe inrit is vlakbij de afslag van de IJsselallee, tegenover de inrit naar het Leger des Heils op de Burgemeester van Walsumlaan (zie tekening hierboven). Gebouw H moet worden afgebroken om de inrit mogelijk te ma-

ken. “Een inrit dicht bij de IJsselallee was niet mogelijk, omdat dat files zou veroorzaken op die weg. En ook op Windesheimterrein was langs de waterkant onvoldoende ruimte voor een weg langs gebouw H”, vertelt Dirk Pieter Halbesma, manager vastgoed en facilities. “Het kunstwerk daar kan niet worden verplaatst, omdat er een gemaal onder zit.”

Sloop gebouw H

De rondweg is deel van een serie grote verbouwingen op de campus. De aanleg zou eigenlijk volgend jaar pas beginnen, als ook het oude gebouw D kan worden afgebroken. Maar onlangs is besloten om de rondweg al eerder aan te leggen. Volgens Halbesma wordt het technisch ontwerp deze maand afgerond en daarna de aanbesteding opgestart. Met de sloop van H wordt half juni gestart, daarbij wordt rekening gehouden met de laatste toetsen. Eind september moet het weggedeelte tussen G en D klaar zijn. In 2022 wordt onder meer het weggedeelte achter S nog aangepakt, in september 2022 kan de rondweg in gebruik genomen worden.

Boven de huidige situatie. De nieuwe rondweg komt vlak achter E, F en G te liggen (schets links).

tekst: **Ernest Mettes**
illustratie: **Broekbakema**
tekening: **Copijn Landschapsarchitecten**

‘Ik ben nu veel gelukkiger’

Mika Jeuring was veertien jaar toen hij door een rumoerige thuissituatie uit huis geplaatst werd. De nu achttienjarige social work-student wil jongeren later hulp bieden die hij zelf ook krijgt, en de hiphop-scene speelt daarin een belangrijke rol: “De vrijheid die je hebt met het schrijven van muziek is fantastisch.”

Mika groeide op in het Drentse Dalen. Als klein jochie hield hij ervan om overal een wedstrijdje van te maken. “Ik was vroeger écht een vervelend kind. Eigenwijs was ik, en ik kon flink doordrammen.” Als Mika zijn zin niet kreeg ontplofte hij, en felle discussies ging hij daarom niet uit de weg. Mede door zijn ADHD, autisme en het doormaken van drie scheidingen van zijn ouders was op een gegeven moment de maat vol en kon hij niet meer thuis wonen. Hij ging daarom in Zwolle naar het speciaal onderwijs en kreeg hulp. “Ik ben extra vatbaar voor rumoer, waardoor ik snel afgeleid ben. Op het speciaal onderwijs zijn kleinere klassen en meer begeleiding. Dat heeft mij echt geholpen. School werd ineens overzichtelijker.”

Leren blijft een uitdaging

Op het speciaal onderwijs haalde Mika vorige zomer zijn havodiploma en nu studeert hij voor het eerst aan een reguliere hbo-instelling. Hij beleeft veel plezier aan zijn studie, al moet hij er wel hard voor werken. “ADHD en autisme zorgen ervoor dat mijn kwaliteiten en valkuilen niet in evenwicht zijn. Prioriteiten stellen, plannen en overzicht houden vind ik enorm moeilijk, terwijl ik in sommige vakken hele hoge cijfers haal.” Van zijn middelbare school was Mika gewend om huiswerk en planners te krijgen van de docenten. Hierdoor wist hij in de lessen precies wat hij moest doen, en kon hij huiswerk op school maken. Op heb hbo gaat dat anders: “Ik wist de eerste weken op Windesheim niet dat we überhaupt huiswerk hadden. Het is allemaal veel zelfstandiger en daar moet ik mee leren omgaan. Door het studeren via Teams en andere online omgevingen word je wel in het diepe gegooid.”

‘Door ADHD en autisme zijn mijn kwaliteiten en valkuilen niet in evenwicht’

Blij van muziek

Als Mika zijn zinnen wil verzetten luistert hij het liefst naar rapteksten, of hij schrijft ze zelf. “In dezelfde periode dat ik uit huis geplaatst werd begon ik hiphop te luisteren. Mijn begeleider hoorde dat en attendeerde mij op goede artiesten; hij luisterde zelf ook dus dat deelden we met elkaar. Zo belandde ik langzaam in de hiphop-wereld.” Mika’s favoriete artiesten? De Amerikaanse J.Cole en de Zwolse Sticks staan op de eerste plaats. “Op een gegeven moment begon ik meer naar de teksten te luisteren dan de muziek, en ik vond het heel vet dat je als artiest over dingen kunt rappen die in een normaal gesprek heel gewoon of saai lijken.” Een paar jaar geleden kwam Mika dan ook terecht bij de Fakkeltent in Zwolle, waar jongeren zelf

rapt teksten leren schrijven. “In het begin ging dat wat stroef maar de vrijheid die je hebt met schrijven, om woorden mooi op elkaar te laten klinken, dat is fantastisch. Daar word ik echt blij van!”

Wonen op een landgoed

Met zijn moeder heeft Mika beter contact en hij ziet haar regelmatig in het weekend. “We kunnen nu makkelijker en rustiger met elkaar praten, en terugkijken op vroeger.” Sinds afgelopen herfst woont Mika zelfstandig met drie andere huisgenoten in een

jeugdzorglocatie op de Herfte, een landgoed net buiten Zwolle en het gaat beter met hem. “Vroeger was ik heel erg op mezelf. De laatste tijd ben ik meer bezig met contact zoeken en vrienden maken. Ik heb afgelopen jaar veel vriendschappen gesloten maar, merk wel dat Corona mij tegenhoudt omdat ik sociaal niet de handigste of de meest actieve ben, dus daarin probeer ik mezelf uit te dagen. Ik kan een mooie tekst schrijven maar het is ook fijn om dat met iemand te kunnen delen.” Als Mika even vast zit kan hij alsnog bij zijn begeleider terecht, en daar

is hij erg blij mee. “Zonder hem was ik niet gekomen tot waar ik nu ben. De hulp die ik kreeg vond ik heel fijn en ik hoop dat ik dat later ook aan mensen kan geven. Ik vind het belangrijk om mensen om mij heen te hebben die om mij geven. Voor ik uit huis werd geplaatst voelde ik mij heel erg alleen en kon ik voor mijn gevoel bij niemand terecht. Ik merk dat ik nu wel een stuk gelukkiger ben.”

tekst: **Reinhilde van Aalderen**
foto's: **Jasper van Overbeek**

‘Ik kan een mooie tekst schrijven maar het is ook fijn om dat met iemand te kunnen delen’

buitenkant

‘Mijn moeder liep áltijd strak in het pak’

Ernestina Omuni-Kwenzilike (24)
vierdejaars journalistiek

Ben je altijd zo chique?

“Ik draag ook wel eens spijkerbroeken en een simpel T-shirt, hoor. Maar dan combineer ik dat wél met leuke hakken en een nette tas. Vergelijk ik dit met de kleren die ik op de middelbare school droeg, dan ben ik me meer casual gaan kleden. Ik liep vroeger altijd in een mantelpak. Dat mensen dat nu minder snel dragen, vind ik jammer. Waar zijn die charmes van vroeger gebleven?”

Wat is er zo speciaal aan dit pak?

“Hierin voel ik me het fijnst, ik was er twee jaar naar op zoek! Voor veel winkels heb ik een las-tige maat, óf je moet een paar honderd euro neerleggen voor een pak. Heb ik een pitch of be-oordeling? Dan draag ik altijd één van mijn pakken. Het geeft me het gevoel dat ik mijn man-netje sta.”

Zijn nette kleren je met de papepel ingegoten?

“Ja, mijn moeder liep áltijd strak in het pak. Dat leerde ze mij ook: als je weet hoe je jezelf moet kleden, dan kom je al een heel eind. Ze is twee jaar geleden overleden. Als ik de kleren in mijn kast zie - met bij elk paar schoenen een bijpassende riem én tas - denk ik: ze zou trots op mij zijn.”

Draag je altijd make-up?

“Afhankelijk van wat mijn planning is. Ga ik iets moeilijks tegenmoet, dan moet niet alleen mijn kleding maar ook de make-up helemaal perfect zijn. Dat helpt ook emoties te onderdrukken. Voel ik tranen opkomen, dan denk ik: ‘Nee, je outfit is te perfect en je make-up zit te goed. Die tranen bewaar ik wel voor de avond.’

tekst: **Michelle van der Molen**
foto: **Jasper van Overbeek**

‘Make-up helpt emoties te onderdrukken’

Naar dit kostuum zocht ze 2 jaar

Klassieke charmes?

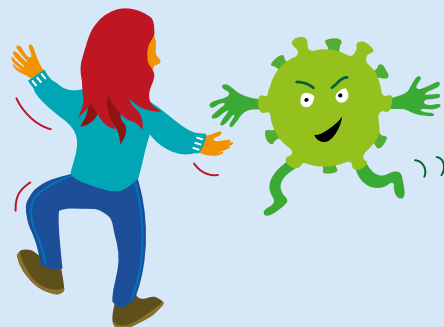
▲ Alie Weerman

Leren van corona

De coronacrisis zetten niet alleen het onderwijs onder grote druk. Alie Weerman en Sui Lin Goei vertellen over de impact van corona op hun onderzoek.

Ineens stond alles stil. Het lectoraat van Alie Weerman doet onderzoek naar de doorstroom vanuit beschermd wonen. De nationale doelstelling is dat een derde van de kwetsbare mensen die in een beschermde woonvorm wonen, doorstroomt naar een gewoon huis, en het lectoraat volgt dat proces in vijf gemeenten in Flevoland. Weerman: Dat is actie-onderzoek, met living labs in de wijken, waarbij we direct contact hebben met deze mensen, maar ook met buurtbewoners die “geconfronteerd” worden met deze mensen en met allerlei instanties, wel tien per gemeente.’ Corona maakte dat directe contact ineens praktisch onmogelijk: ‘In Dronten hadden we vlak vóór de coronacrisis net een mooie voor-

stelling gegeven in de Meerpaal. Daar hadden we al contact met de bewoners van de beschermde woonvormen én in de buurten. Daar konden we online doorzetten en daar hebben we vervolgens veel in geïnvesteerd, en voor zover mogelijk van alles georganiseerd. Maar bijvoorbeeld in Almere en Lelystad, waar we nog in de opstartfase zaten, hebben we dat gewoon moeten stilleggen.’ Er zat niets anders op: ‘Wat wij doen is actie-onderzoek. Dan heb je veel meer last van corona dan iemand die traditioneel onderzoek doet met bijvoorbeeld vragenlijsten die achter een computer verwerkt kunnen worden.’ En daar kwamen financiële zorgen bij: ‘Als lectoraat ben je grotendeels afhankelijk van externe financiers. Die geven niet ineens méér omdat het langer gaat duren – terwijl ik wel mensen had aangenomen. Dus we dreigden af te stevenen op een groot

verlies. Ik zal een voorbeeld geven. We hadden een onderzoek waarbij we landelijk driehonderd projecten screenen die gericht waren op de aanpak van mensen met verward gedrag. Dat onderzoek werd gefinancierd door ZONmW. Het onderzoek liep vertraging op, maar we kregen geen extra geld. Dat is iets wat docenten soms wel eens vergeten: voor de financiering van het onderwijs heeft de crisis wat dat betreft minder impact omdat je een budget per student krijgt. In een lectoraat vallen inkomsten gewoon weg.’ Maar gelukkig slaagde ze erin daar een mouw aan te passen: ‘Voor actie-onderzoek moet je creatief zijn in de praktijk, je moet voortdurend improviseren en dat heeft ons aan de andere kant ook weer geholpen.’ Sui Lin Goei is verbonden aan het lectoraat “Betekenisvolle en Inclusieve leeromgevingen”, met als leeropdracht praktijkgericht onderzoek naar het professionaliseren van leraren en (leraren)opleiders om onderwijs te ontwerpen voor leeromgevingen waarin alle lerenden kunnen leren en zich kunnen ontwikkelen. Ook zij kreeg vorig jaar vrijwel direct te maken met de coronacrisis: ‘Voor onze onderzoeksprojecten kom ik veel in scholen in het primair, voortgezet en speci-

aal onderwijs, om met leraren en lerarenteams te praten over hoe ze hun onderwijs kunnen afstemmen op wat hun leerlingen nodig hebben. Dat doe ik samen met docent-onderzoekers afkomstig uit de lerarenopleidingen. Ineens werd heel moeilijk om data te verzamelen. Normaal konden we bij scholen gewoon naar binnen; ineens was dat niet meer mogelijk en moesten we naar andere mogelijkheden zoeken. Vooral online, natuurlijk.’

Onderzoek online voortzetten bleek een hele uitdaging. Weerman: ‘Je praat met hulpverleners, welzijnswerk, het maatschappelijk werk, en je merkt gewoon dat het lastig is. Ook zij ervoeren stress vanwege corona. Na de zomer konden we weer een tijdje live, maar daarna kwam de lockdown opnieuw. We hebben het daarna vast kunnen houden maar het kost veel energie, en omdat het langer duurt gaat de flow er uit. We zagen dat met name van de mensen met kwetsbaarheid een grote groep afhaakt. Daardoor was een geplande groepsafronding niet meer mogelijk en deden we dat door middel van individuele gesprekken.’

Goei ontdekte dat de coronacrisis de motivatie van betrokkenen juist kan vergroten: ‘Wij maken gebruik van Lesson Study, en een uitgangspunt van deze vorm van teamleren is dat je met elkaar een probleem aanpakt waar de leraren mee worstelen. De behoefte van het lerarenteam is dus het startpunt. Eén van onze studies vindt plaats op een VMBO school in Lelystad, waar een docent

werkt, Jantien Gerdes, die tevens docent-onderzoeker is bij ons op Windesheim. Wat het team in Lelystad zag, in die eerste maanden, was dat leerlingen helemaal buiten de boot dreigden te vallen. Tegelijkertijd waren er leerlingen die het juist heel goed deden in een online situatie. Het team had er dus ineens grote behoefte aan het onderwijs zó vorm te geven dat ze leerlingen zowel online als fysiek kunnen helpen en begeleiden.’

Maar ingewikkeld werd het wel. De Lesson Study cyclus om dat onderwijs te ontwerpen zou door Goei als externe begeleider en door Gerdes als interne begeleider worden uitgevoerd. In eerste instantie kon Goei daarvoor nog langskomen maar op een gegeven moment mocht ze de school niet meer in en moest ze het team online begeleiden, waarbij Gerdes het team live zag op school. Goei: ‘Dus dan krijg je de situatie dat een deel van het team in school is, een deel is online, al dan niet vanwege corona, en ik als begeleider was dus ook online. Het was allemaal erg lastig. Maar toch, in vier of bij sessies konden we een les begrijpend lezen ontwerpen speciaal om die kinderen “bij de les” te houden. Het lukte – maar het was heel moeizaam.’

Maar de leraren gemotiveerd houden was geen probleem. Goei: ‘Ze waren allemaal zó betrokken, ze wilden die lessen écht hebben, ook voor de maanden daarna – en die lessen worden nu nog gebruikt. Inmiddels gaat Jantien de leraren interviewen om te kijken wat het voor hen heeft opgeleverd en het is de bedoeling dat we binnenkort weer een nieuwe cyclus Lesson Study starten. Of de school nu open gaat of niet.’

Dat het lectoraat van Weerman niet in de rode cijfers belandde, was te danken aan het improvisatievermogen van de medewerkers: ‘Ik dacht, goh... het project in Flevoland ligt grotendeels stil, maar ik heb wel een team met goede ideeën. En toen was er die oproep vanuit Windesheim om onderwijs te organiseren voor studenten die geen stage meer konden lopen, die vastliepen vanwege corona. Toen hebben we als team gebrainstormd en ontstond het idee van de corona-minor. Corona van alle kanten belicht. We hadden uiteindelijk veertig studenten uit alle domeinen. Dat liep dus hartstikke goed – en we kregen daar gewoon voor betaald. Het mooie was, minister van Engelshoven hoorde ervan en heeft nog een bijeenkomst bijgewoond. Maar het was dus eigenlijk een financiële noodsporg.’

▲ Sui Lin Goei

Weerman wil benadrukken dat niet álle onderzoek door de coronacrisis in het water is gevallen: ‘Neem Pepper – dat is een consortium van tien organisaties gericht op het beter benutten van ervaringsdeskundigheid. In december hebben we hier in het auditorium een congres georganiseerd, midden in de donkerste coronadagen. Met een livestream gedeelte in de ochtend en workshops, via Teams, in de middag. We hadden ruim vierhonderd inschrijvingen. Dat congres heeft het project écht een enorme boost gegeven!’

De ervaringen in Lelystad en elders riepen bij Sui Lin Goei (en anderen betrokken bij Lesson Study) de vraag op of de methodiek van Lesson Study eigenlijk wel “klaar” is voor de doorbraak van online onderwijs. Om die vraag te beantwoorden zette ze vorig jaar samen met een aantal experts een onderzoek op. Goei: ‘We hebben daarbij een wiskundeles vorm gegeven. Voor een succesvolle cyclus van Lesson Study moet sprake zijn van onderling vertrouwen binnen het team, ook als er online wordt vergaderd; de tooling, dat wil zeggen de digitale hulpmiddelen moeten in orde zijn en, wat ook heel belangrijk is, wanneer een teamlid een les geeft moeten ande-

ren de reacties van de leerlingen kunnen bekijken. Ook online. We deden dat onderzoek net vóór de zomer dus hadden we veel last van allerlei technische problemen – maar er is wel een publicatie uit voortgekomen.’

Corona versnelde het denken over online Lesson Study enorm. ‘Het online onderwijs wordt natuurlijk steeds belangrijker en ik denk dan ook dat we een nieuw online model, of een hybride model voor Lesson Study zullen moeten ontwikkelen. Dat is een hele uitdaging, zeker gezien de opdracht waar ik voor sta, dat is lessen gericht op het bereiken en binnenboord houden van de kwetsbare kinderen. De grote vraag voor mij is of je digitaal wel goed contact kunt maken met deze groep kinderen; dat vergt een grote inspanning om pedagogisch en didactisch na te denken over het ontwerp van onderwijs, hetzij online, hetzij live onderwijs. We doen momenteel ook een onderzoek in Spanje naar wat leraren in het speciaal onderwijs moeten doen om kinderen met uitdagend gedrag en hun ouders te begeleiden in een lockdown situatie. En daaruit blijkt hoe enorm belangrijk regelmatig contact is. Al is het maar een praatje.’

Goei werkt ook aan de Vrije Universiteit, waar een groot onderzoeksproject loopt met Ierland, Spanje, het Verenigd Koninkrijk, en Italië. De bedoeling was om, via Lesson Study, een augmented reality interventie te ontwikkelen bedoeld om om te gaan met gedragsproblemen. Dat moet gebeuren in nauwe samenwerking met lerarenteams en leerlingen – en dat project is voor een groot deel on hold gezet. Maar ze heeft dus niet alleen maar treurige verhalen: ‘De crisis heeft voor een enorme boost gezorgd van het aanpassen van de pedagogiek en didactiek aan digitaal leren. We staan voor een grondige heroverweging van de pedagogiek en de didactiek om onderwijs te ontwerpen zodanig dat álle leerlingen gelijke kansen krijgen om te kunnen leren en zich te ontwikkelen.’

tekst: **Marcel Hulspas**
foto's: **Herman Engbers**
illustraties: **Judy Ballast**

binnengluren

‘Ik ben het meest trots op mijn boekenkast’

Vierdejaars journalistiek Janne de Vries (20) geeft je een kijkje in haar studio aan het Talentplein in Zwolle, waar ze de meeste meubels zelf heeft geknutseld.

Op haar zeventiende ging Janne op kamers, in een oud studentenhuys in Assendorp. Sinds september heeft ze een studio en dat bevalt véél beter. “In Assendorp moest het inrichten zo vlug en goedkoop mogelijk. Dit keer heb ik urenlang lopen scrollen op Pinterest om te kijken wat ik mooi vind. Vrienden zeggen dan ook: ‘deze kamer is echt Janne.’ Ik voel mij hier veel chiller.”

Natuurlijke vibes

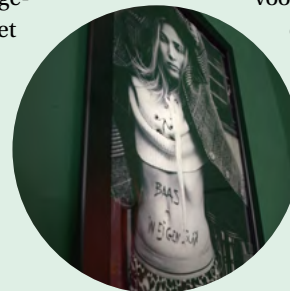
De groene kleur op de muur, gecombineerd met veel hout én zwart: Janne omschrijft het als natuurlijke vibes. De meeste meubels heeft ze ‘geflipt’ of gemaakt, om haar eigen stijl naar voren te laten komen. “Het moet wel uniek zijn, iets wat je niet kunt

vinden in een boekje.”

“Op mijn boekenkast ben ik het meest trots. Ik vond een plaatje op Pinterest en vroeg mijn vader of hij dat voor mij wilde maken. Volgens hem kon ik dat zelf ook wel, dus op de boerderij van mijn ouders ben ik aan het klussen geslagen. Achter in het hok vond ik wat hout. Ik heb gezaagd, geschuurd én gelakt. Echt, het lijkt lastiger dan het is.”

Furniture flips

Het ging haar zo gemakkelijk af, dat het naar meer smaakte. Op TikTok hield Janne de furniture flips in de gaten:

Marktplaats- of kringloopkoopjes van een make-over voorzien. “De kaptafel heb ik meer dan zeven uur lopen schuren, totdat de originele houtkleur weer zichtbaar werd. Een heel leuk effect.”

De kringloop

Het klussen heeft ze niet van een vreemde. “Mijn oudste zussen namen mij altijd mee naar de kringloop. Verschrikkelijk vond ik het, wat een troep. Nu zweer ik erbij! Als je vaker terugkomt, kun je écht wel pareltjes vinden voor in je interieur. Ik vond er mijn discobal, daar was ik al maanden naar op zoek.”

tekst: **Michelle van der Molen**
foto's: **Jasper van Overbeek**

Online

www.win-nieuws.nl @nieuwswin @nieuwswin

‘Onderwijsinstellingen moeten snappen dat welzijn bepalend is voor hoe je functioneert’

Studentenwelzijn is cruciaal voor studiesucces. En studenten zouden getraind moeten worden in de vaardigheid hun eigen problemen te signaleren én daar open over te zijn. Aldus Jolien Dopmeijer, docent op Windesheim, die onlangs op dit onderwerp promoveerde. Op onze website lees je het interview met Jolien over de inzichten van haar onderzoek.

Windesheimstudent Geert Nentjes verslaat Barney en wint belangrijk toernooi

Een belangrijke overwinning voor darter Geert Nentjes. De student Technische Bedrijfskunde op Windesheim won maandag een finaleronde van een toernooi in Duitsland. Daardoor mag hij automatisch meedoen aan de prestigieuze toernooien van de PDC, de toonaangevende bond binnen de darts wereld. En passant versloeg hij onderweg naar de finale ook nog even Raymond van Barneveld, vijfvoudig wereldkampioen.

‘We krijgen wel eens verdwaalde studenten aan de deur’

2020 zou hét jaar worden van café Het Vliegende Paard, met grandioze lustrumfeesten en reünies ter ere van het vijftienvigti jarig jubileum. Corona gooide roet in het eten en inmiddels is het bekende studentencafé al maanden dicht. Duidelijkheid is er niet. Eigenaar Dennis Kaatman voelt zich door de overheid in de steek gelaten. Op onze website lees je het interview met hem.

Studenten ontvangen binnenkort Windesheimhoodie

De bijna twintig duizend studenten die voor de kerstvakantie hadden aangegeven een hoodie te willen ontvangen krijgen binnenkort meer informatie over hun bestelde hoodie. Sinds begin 2021 liggen de hoodies klaar om gedragen te worden maar door de maatregelen rondom de huidige lockdown konden de hoodies niet fysiek worden uitgedeeld.

Student Jaron lijsttrekker jongerenpartij

Bedrijfskundestudent Jaron Tichelaar (19) is oprichter en lijsttrekker van de splinternieuwe politieke partij JONG. Op lijst 21 is de partij verkiesbaar tijdens de Tweede Kamerverkiezingen op 15, 16 en 17 maart. De partij is volgens de jonge student van Windesheim niet links, niet rechts maar toekomstgericht. “Ik spreek namens onze hele lijst dat we vinden dat alle jongeren nu echt eens gehoord moeten worden.”

Buitenkant: ‘Door die kleuren ga je je beter voelen’

“Er zijn dagen dat ik alleen maar kleur draag, als alles lekker gaat. Maar ook wanneer ik me minder vrolijk voel en niet wil dat iedereen dat ziet. Door die kleuren ga je je dan vanzelf beter voelen.”

Colofon

WIN is het redactioneel onafhankelijke nieuws- en opiniemagazine van Windesheim.

Redactie-adres:

Campus 2-6, Gebouw D,
kamer D132, 8017 CA Zwolle,
Postbus 10090, 8000 GB Zwolle
e-mail: win@windesheim.nl

Redactie:

Marcel Hulspas (hoofdredacteur)
Wouter van Emst (redacteur)
Ernest Mettes (redacteur)
Reinhilde van Aalderen (redacteur)
Ronza Jabrah (redactie-assistent)

Medewerkers:

Silke Polhuijs, Sophie van der Velden,
Michelle van der Molen, Eelco Boss,
Özcan Akyol

Fotografen:

Herman Engbers, Jasper van Overbeek,
Gerben Rink

Illustraties:

Judy Ballast

Ontwerp:

Daniël van Ginkel

Advertenties:

Bureau Van Vliet,
tel. 023-5714745
e-mail: zandvoort@bureauvanvliet.com
www.bureauvanvliet.com

Druk:

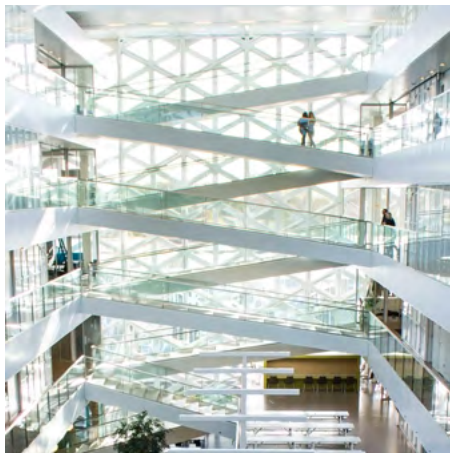
TOB Media

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt d.m.v. druk, fotokopie, micro-film of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

News in English? Go to: win-nieuws.nl

Heb je nieuws voor WIN?

**Ga naar: www.win-nieuws.nl
of mail win@windesheim.nl**

www.win-nieuws.nl
f @nieuwswin